

ANA HUANG

*If we were
perfect*

IF LOVE 4

Vertaald door Andrea de Jong

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk Een

‘Hij probeerde me een lapdance te geven, Farrah. Midden in een viersterrenrestaurant.’ Olivia Tang ijsbeerde door Ishikawa’s toiletten van zwart marmer. Er klonk agitatie in de manier waarop haar hakken op de vloertegels tikten. ‘Ik vind deze plek fijn. De sushi is geweldig, en de score is op zijn minst acht uit tien voor alle andere dingen die ik wil in mijn lievelingsrestaurants: service, sfeer, inrichting, locatie, schone toiletten. Ik weiger om eruit gegoooid te worden om een tijdelijke vlaag van verstandsverbijstering waarin ik ja zei op een date met een kerel die Wesley heet.’

Haar beste vriendin, Farrah Lin-Ryan, lachte en het blikkerige geluid echode door hun transcontinentale telefoontje, als een golf van herkenning. Olivia had die lach al maanden niet in het echt gehoord – niet sinds zij, Farrah, en hun andere vriendinnen Courtney Taylor en Kris Carrera (binnenkort Kris Reynolds) in februari naar Miami waren gevlogen voor een meidentrip. Ze miste het om haar beste vriendin in dezelfde stad te hebben, maar een telefoontje was beter dan niets, zeker nu ze de zóveelste rampzalige date had.

‘Zeg gewoon dat je een noodgeval hebt en breek de date af,’ stelde Farrah voor. ‘Ik bel je over een paar minuten en doe alsof ik familie van je ben en met spoed naar het ziekenhuis ben gebracht.’

‘Goed idee, maar ik wil eigenlijk het dessert proberen.’ Olivia ging met haar hand door haar sluke, schouderlange zwarte haar en bekeek haar spiegelbeeld. Ze was optimistisch geweest over vanavond en was snel van kantoor naar huis gegaan zodat ze genoeg tijd had om zich klaar te maken. Twee uur later zat

haar haar perfect, accentueerde haar make-up haar sprankelende, donkere ogen en mond als een rozenknop, en zat haar elegant uitdagende zwarte jurkje strak om haar slanke figuur. Comfortabele doch sexy hakken gaven haar met haar één meter vijfenzestig toch drie centimeter extra.

Wat een verspilling.

Al die tijd, moeite en make-up voor niets.

‘Hun desserts zijn beroemd,’ voegde Olivia eraan toe, in een gekke poging om zich te verantwoorden over waarom ze bleef. ‘Gekarameliseerde appel met *kuromoji*-ijs en muesli.’

Er was maar weinig wat ze niet zou doen voor lekker eten. Misschien kwam dat omdat ze zelf voor geen meter kon koken, en dus moest rekenen op andermans kookkwaliteiten om te genieten van culinaire hoogstandjes. Wat het ook was, Olivia’s obsessie met eten had haar soms in schimmige, maar altijd heerlijke tentjes gebracht sinds ze oud genoeg was om het verschil te weten tussen *temaki* en maki.

‘Klinkt lekker. En je bent al halverwege het hoofdgerecht, toch? Je bent er bijna. Nu alleen even zorgen dat Wesley niet nog een Magic Mike-move maakt.’ Farrah klonk alsof ze haar best deed om niet weer te lachen.

‘Ja, ja, lach me maar uit, jij gelukkige pasgetrouwde,’ gromde Olivia. ‘Jij bent klaar met ploeteren door de moerassen van het singleleven in een modern Amerika.’

‘Pasgetrouwd of niet, ik hou nog steeds van je.’

‘Weet ik.’ Olivia zuchtte. ‘Ik kan maar beter teruggaan, voordat Wesley denkt dat ik in de pot ben gevallen of zo. Ik zweer het, dit dessert kan het maar beter waard zijn.’

‘Dat komt vast wel goed. Bel je me straks nog even om te vertellen hoe het is afgelopen? Kus.’

‘Kus.’

Olivia hing op.

De date was een gigantische tijdverspilling, maar als ze tot het dessert bleef, zou het net iets minder erg zijn. Ze had de voor- en nadelen al tegen elkaar afgewogen: nog een halfuur

opofferen voor het toetje en tevredener naar huis gaan, of nu ontsnappen, totaal ontevreden (los van de heerlijke sushi die ze al op had). De laatste anderhalf uur was in mist opgegaan, die kreeg ze niet meer terug.

Ze kwam tot de conclusie dat tevredener naar huis gaan zwaarder woog dan een halfuur van haar tijd. Olivia was verplicht dit zichzelf te geven om de avond niet compleet zinloos te laten zijn, en vanaf het moment dat ze erover had gelezen in *Mode de Vie's* Food Features-sectie kon ze niet wachten om Ishikawa's beroemde dessert te proberen.

Ze verliet het toilet en deed haar best om niet te fronsen toen ze zag dat Wesley het zoveelste glas saki achteroversloeg. Volgens zijn datingprofiel was hij makelaar en hield hij van vintage wijn en reizen – net als Olivia – en dat wás ook zo. Wat er niet stond – en wat hij na tien minuten vertelde – was dat hij ook wat bijkluste als stripper in The Cock Pit.

Yep, dat was de naam van Wesley's nachtelijke werkgever, en yep, volgens haar kletsgrage date moesten alle artiesten die niet op het podium stonden zich verkleden als stewards.

Olivia had niets tegen strippers. *Magic Mike XXL* vond ze geweldig. Een topless Channing Tatum, Joe Manganiello en Matt Bomer, alle drie in dezelfde film? Ja, graag. Maar voor alles was een moment én plek, en vanavond was niet het moment, noch de plek waar Wesley 'zijn dansmoves wel even zou laten zien', zoals hij een halfuur geleden had aangekondigd te doen.

Nou was hij ook wel ongelofelijk dronken. Voor een kerel van één meter achtentachtig en honderd kilo, kon ie heel slecht tegen alcohol. Ondanks dat had hij het voor elkaar gekregen om bij een sprakeloze Olivia op schoot te klimmen, waarna ze hem eraf duwde en zich verontschuldigde om naar het toilet te gaan.

'Je bent er weer!' riep Wesley, alsof ze zojuist was wedergekeerd van een reis naar Italië en niet van de wc. 'Hoe was het op het toilet?'

'Prima hoor.' Ze plakte een glimlach op en wenkte een ober. 'Mogen wij een dessert bestellen? Twee gekarameliseerde ap-

pels en twee kuromoji-ijsjes alsjeblieft. Dank je.'

Ze ging niet delen en als Wesley haar keus niet goed vond, had hij pech.

Olivia had zonet bijna een lapdance moeten doorstaan; hij kon best een ijsje verdragen.

'Nu al dessert? Je hebt je eten nog niet eens op.' Wesley staarde naar de overgebleven sushi aan Olivia's kant van de tafel.

'Wanneer ze het dessert brengen, wel.'

Hij lachte. 'Echt niet...' Hij stopte toen Olivia in haar eten dook met de gulzigheid van een uitgehongerde dertienjarige jongen die net was thuisgekomen van zijn training. Vertaling: ze verslond de rest van haar maaltijd in precies twee minuten.

'Wauw. Je eet sneller dan ik. Geil.'

Wesley stond op.

O nee.

Dit was haar verdiende loon, moest ze maar niet met een of andere onbekende gast van een datingapp afspreken. Het was niet de eerste keer dat Olivia een online match ontmoette, maar het was wel de eerste keer dat ze met iemand uit eten ging die ze niet van tevoren grondig had onderzocht. Normaal gesproken chatte ze langer dan een dag met iemand voor ze de volgende stap zette, maar ze had het nodig om stoom af te blazen na een afmattend eerste jaar van haar MBA en een net zo afmattende zomer waarin ze met haar eikels van collega's moest dealen.

Oké prima, haar laatste examen was vijf dagen geleden en ze had maar twee dagen met die eikels gewerkt, maar toch. Olivia verdiende smartengeld voor het moeten omgaan met hun kinderachtige, seksistische gedrag. Als mensen al dachten dat Wall Street in New York erg was, dan hadden ze nog nooit de San Francisco-tak van Pine Hill Capital ontmoet, het prestigieuze private-equitybedrijf waar Olivia was gaan werken nadat ze vijf jaar geleden de investment banking vaarwel had gezegd.

'Wesley, ga zitten,' droeg Olivia hem op, zonder op te merken dat ze een toon aansloeg alsof ze een hond commandeerde.

‘Ik heb je nog niet al mijn moves laten zien.’

‘Die hoeft ik ook niet te zien.’ Olivia glimlachte overdreven naar de ober, die terugkwam met hun ijs en een vreemde blik in Wesley’s richting wierp maar niets zei.

De twee bovenste knoopjes van Wesley’s overhemd waren open, waardoor een streepje gespierde borstkas met nepbruin kleurtje te zien was. Hij zag er niet slecht uit, maar als hij niet binnen twee minuten ging zitten, kon ze niet verantwoordelijk worden gehouden voor waar ze haar schoen zou planten.

Olivia schoof haar stoel dicht bij de tafel zodat hij niet weer op haar schoot kon klimmen. Ze stopte een lepel ijs in haar mond en... *O. Mijn. God.*

Alle gedachten aan het steken van haar hak waar de zon niet scheen vervlogen toen ze zich concentreerde op het koude, romige bergje hemel in haar schaalpje. Het was ongelófelijk. Zeker dertig minuten van haar leven waard, maar zodra ze haar dessert ophad, zou ze er met een bloedgang vandoor gaan – Wesley mocht betalen – en dan hoefde ze hem nooit meer te zien.

Olivia vroeg zich af of ze Wesley’s portie ook kon opeten. Het arme ijs lag daar te smelten en hij leek niet van plan te zijn snel te stoppen met zijn ‘dansmoves’. Het was praktisch een morele plicht om dat bolletje perfectie te redden van een zinloze dood.

‘Kijk, Olivia,’ zei Wesley, met een verrassend zeurend stemmetje voor iemand van negenentwintig. ‘Je kijkt niet. Dit is hoe ik twerk. Vrouwen worden gek als ik dat doe.’

Mag ik dood?

Gelukkig zaten ze in een hoekje achter in het restaurant, weg van de keuken en de meeste andere gasten. De twee mensen die het dichtstbij zaten – een aantrekkelijk stel van midden veertig – wierpen eenzelfde soort vreemde blik op Olivia en Wesley als de ober, maar Wesley had nog niets ál te ernstigs gedaan, zoals zijn shirt uitdoen. Het stel werd al snel afgeleid door hun eten, terwijl Wesley er naar hartenlust op los twerkte.

‘Ga. Zitten,’ herhaalde Olivia.

Hij ging niet zitten.

Fuck it. Ze at haar ijs op en wisselde haar lege schaalte in voor het volle schaalte van Wesley. Hij verdiende geen toetje.

‘Niet te geloven dat je mijn moves niet leuk vindt,’ lalde Wesley verongelijkt. Hij kwam dichterbij, en ze besepte dat hij nog een aantal knoepjes had opengedaan, waardoor nu zijn halve borstkas te zien was. Als een medewerker van het restaurant hem zag, zou hij eruit worden gegooit wegens ongewenst gedrag in het openbaar. ‘Ik ben de ster van The Cock Pit. Ik word speciál door vrouwen geboekt voor hun vrijgezellenfeestjes. Ik verdien meer dan duizend dollar per avond. Ik kan een muntje vastklemmen tussen mijn...’

Olivia zou nooit weten waarmee hij een muntje kon vastklemmen – godzijdank – omdat ze net op dat moment haar hoofd naar links draaide. Maar tien centimeter eigenlijk, tot ze over Wesleys schouder kon kijken. In het grotere geheel stelde de kleine beweging niets voor.

En het zou ook echt niets voorstellen, als haar blik niet werd beantwoord door een bekend paar zwarte ogen die haar leken op te zuigen als zwarte gaten. Niets kon ontsnappen – niet licht, niet geluid, niet het pijnlijke kloppen van haar hart. En plots verdween alles om haar heen, behalve de man van wie haar jongere, naïeve zelf had gedacht dat hij haar universum in zijn handen hield. Zelfs Wesley hield op te bestaan, terwijl hij praktisch boven op haar zat.

Olivia’s adem kwam er hortend en stotend uit, vol opwinding, schaamte en zelfhaat.

‘Olivia?’ Haar naam kwam uit Sammy Yu’s perfecte mond als een lang vergeten liefdesliedje, en bracht herinneringen terug aan gouden dagen en prachtige nachten.

Die donkere ogen gingen van haar lepel vol ijs – die halverwege haar mond in de lucht hing – naar Wesleys blote bast en belandden uiteindelijk op haar gezicht. Ze zag glimpjes van verwarring en vermaak, en door dat laatste kreeg ze de kracht om Wesley zo’n dreigende blik toe te werpen dat hij onmiddellijk afstand nam.

‘Ik ga naar het toilet,’ kondigde Wesley tot op het bot verontwaardigd aan. ‘Het is wel duidelijk dat mijn twerktalent niet aan jou besteed is.’

Hij sloop weg met zijn halfopen shirt wapperend in het briesje dat hij creëerde. Hij gunde Sammy geen blik waardig.

Sammy’s mond trilde even. ‘Ik wist niet dat twerks hier op het menu stonden.’

‘Grappig. We... Ik ging net weg,’ zei Olivia met zoveel waardigheid als ze kon opsnorren. Ze legde haar lepel neer. Het ijs was toch al gesmolten, en er zat niks meer in het schaaltje. Ze kon er in principe gewoon vandoor gaan nu Wesley naar de wc was.

Normaal zou Olivia nooit zoiets onbeschofts doen, maar ze was helemaal klaar met deze dag. Hij begon al slecht en werd alleen maar erger – en haar ex zien terwijl ze op een vreselijke date was, maakte het er allerm minst beter op.

‘Wou je zeggen dat je niet met dat heerlijke, twerkende exemplaar mee naar huis wil?’ Sammy deed alsof hij schrok. ‘Zeg me dat het niet zo is.’

Ze staarde hem aan. ‘Sarcasme past niet bij je.’

De Sammy die zij kende was nooit sarcastisch, tenzij het op een grappige, speelse manier was, maar de man die voor haar stond wás niet de Sammy die ze kende.

Hij was nog altijd lang en knap – zo knap dat alleen al van zijn aanblik een vleug van verlangen door haar heen raasde. Dezelfde ogen, dezelfde hoge jukbeenderen en goede kaaklijn, hetzelfde zwarte haar – hoewel het nu korter was dan tijdens hun opleiding. Maar zijn slanke postuur was nu zichtbaar gespierder, in zijn ogen glinsterde meer cynisme, en hij had het zelfvertrouwen dat alleen te verkrijgen viel door ouder worden.

Met zijn camelkleurige jas, zwarte overhemd en harde uitdrukking op zijn gezicht zag Sammy er totaal anders uit dan de goedgehumeurde, wiskundegrapjes verzinnende, T-shirt dragende student die ze ooit kende. Hij was nu echt een man.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Olivia streng. Hij had niet gereageerd op haar sarcasme-opmerking en de stilte stoorde haar. Ze zou bijna willen dat Wesley er nog was zodat ze een buffer had. Wat bleef hij trouwens lang weg? Was hij in de pot gevallen of zo?

Aan de andere kant had Olivia zich ook ruim twintig minuten verscholen op het toilet terwijl ze met Farrah belde, dus wat kon ze ervan zeggen?

Sammy’s wenkbrauwen gingen een centimeter omhoog. ‘Dit is een restaurant. Ik ben hier om te eten, net als de andere gasten. Wat doe jij hier?’

‘Eh, je hebt zojuist je eigen vraag beantwoord. Eten.’ De ‘duh’ liet ze maar weg.

‘Je woont niet eens in San Francisco.’

‘Jawel. Ik werk deze zomer bij de lokale tak van mijn bedrijf in plaats van dat ik terugga naar New York.’ Olivia wist niet helemaal waarom ze hem dit allemaal vertelde. Ze waren geen vrienden meer. Jammer genoeg hadden ze een hele berg wederzijdse vrienden van hun buitenlandse studieprogramma, en werden ze constant gedwongen allebei naar dezelfde dingen te komen dankzij deze vrienden. Farrahs bruiloft, Kris’ aanstaande bruiloft, groepstripjes, reünies... dingen waar Olivia wel heen moest vanwege haar loyale karakter, en anders nam haar sterk aanwezige FOMO – *fear of missing out* – het wel over. Sammy moest er wel hetzelfde in staan, want hij was ook steeds op al deze gelegenheden aanwezig.

Als resultaat bevonden ze zich nu in een oncomfortabele, op zich fatsoenlijke wapenstilstand, die bestond uit elkaar negeren en zichzelf aan weerszijden van elke kamer of tafel parkeren waar ze zich op dat moment bevonden.

‘Hm.’ Sammy leek niet blij om te horen dat ze deze zomer in San Francisco zou zijn. Met dank aan Farrah wist hij al dat ze bezig was met haar MBA aan Stanford – Olivia had haar bijna vermoord om het feit dat ze die info had laten vallen, waarop Farrah alleen maar zei: ‘Hoezo? Ben je bang dat hij naar de

campus komt en jullie superhete, dampende goedmaakseks zullen hebben?’

Ha! Ja hoor. Acht jaar was net iets te laat voor goedmaakseks.

Sammy had pech als hij het niet leuk vond. De stad was niet van hem. Ze kon hier gewoon naartoe verhuizen als ze zou willen (dat deed ze niet, maar dat kon ze zeker).

‘Olivia? Ben jij dat?’

Olivia verstijfde toen er een bekende blondine naast Sammy verscheen. Gouden haar dat in glanzende golven net voorbij haar schouders viel, rode lippenstift die paste bij haar doorschijnende jurk van Ted Baker, een gezicht waar een topmodel van zou wenen.

Jessica.

‘Je bent het echt!’ Sammy’s vriendin grijsde. ‘Sam had me niet verteld dat je in San Francisco was.’

Noemde ze hem Sam? Niemand noemde hem Sam.

Maar Sammy knipperde niet eens toen hij het hoorde.

‘Ik ben deze zomer hier.’ Olivia perste er een glimlach uit en herhaalde haar uitleg. ‘Ik ben net klaar met mijn eerste jaar businessschool aan Stanford, en ik werk bij de San Francisco-tak van het bedrijf waar ik werk tot het schooljaar weer begint.’

‘Ik wist niet dat ze in de stad was tot ik haar hier tegenkwam.’ Sammy sloeg een arm om Jessica’s middel, en Olivia moest haar best doen om niet over te geven. Ze had Jessica nog maar twee keer eerder ontmoet – een keer op Sammy’s Independence Day-barbecue, drie jaar terug in New York, en een keer op de bruiloft van Farrah en Blake. Gek genoeg had ze allebei die keren ook de neiging gehad om over te geven. ‘Ze ging net weg. Ze moet gaan voor haar date terugkomt.’ Een heel klein grijsje verscheen bij zijn mondhoeken.

Olivia staarde naar hem; hij staarde terug met één vreselijk irritante omhooggetrokken wenkbrauw.

Jessica was gelukkig zo aardig om niet door te vragen over het feit dat ze haar date in de steek wilde laten. In plaats daarvan werd haar glimlach groter. ‘We moeten eens uit eten gaan

samen. Er zijn zat restaurants hier die je denk ik te gek zult vinden.'

O nee. Waarom moest ze zo áárdig zijn? Het zou veel makkelijker zijn als ze zich als een heks gedroeg. Niet dat Olivia een reden had om de huidige vriendin van haar ex te haten. Ze vond Sammy zelf niet eens meer aardig.

'Olivia is vast druk.' Er klonk een lichte waarschuwing door in Sammy's stem.

'Te druk om te eten?' Jessica keek naar haar vriend op een manier die Olivia niet kon ontcijferen.

'Bedankt voor de uitnodiging. En ja, laten we dat een keer doen.' Olivia lag nog liever te rollen in een plas rioolwater dan dat ze zou gaan eten met Jessica en Sammy, maar dit was de eenentwintigste eeuw. Mensen maakten constant vage plannen die nooit werden uitgevoerd. 'Luister, ik moet gaan. Er is een noodgeval in mijn flatgebouw.'

Ze moest daar weg. Wesley kon elk moment terugkomen, Sammy zoog alle zuurstof uit de ruimte en Jessica... nou ja, van Jessica draaide haar maag bijna om.

Niet omdat de blondine gemeen was of iets verkeerd had gezegd, maar omdat ze er was. Met hem. Olivia kon het niet uitstaan om ze samen te zien, en ze haatte zichzelf erom.

Jessica's wenkbrauwen schoten omhoog. 'Alles oké?'

'Ja hoor. Ik moet alleen even wat... dingen checken.'

'Je hebt Sams nummer, toch? Als je hulp nodig hebt, bel hem en we komen eraan.'

'Dank je.' Het was raar dat een vrouw die ze amper kende net deed of ze de beste vriendinnen waren, en nog raarder dat dezelfde vrouw er gebrand op leek om haar vriend en zijn ex bij elkaar te brengen, maar dat was niet Olivia's probleem.

Sammy zei niets en zijn uitdrukking was onleesbaar.

Olivia mompelde een begroeting, betaalde voor haar eten hoewel ze dat niet van plan was geweest – ze vertrouwde er niet op dat Wesley zou betalen of een fatsoenlijke fooi zou achterlaten – en pakte een taxi naar huis.

Terwijl de taxi zijn weg vervolgde door de heuvelachtige straten van San Francisco, liet ze haar hoofd rusten en sloot ze haar ogen. Ze was compleet uitgeteld.

Jezus, wat een avond. Eerst haar belachelijke date en toen Sammy en Jessica onder ogen komen.

Ze had geen contact met Sammy opgenomen toen ze naar Californië was verhuisd vorig jaar, hoewel hij de enige was die ze kende in de omgeving. Stanford lag op vijfenveertig minuten rijden van San Francisco, en ze was overladen met huiswerkopdrachten geweest. En daarnaast hadden ze misschien geen ruzie meer, echte vrienden waren ze ook niet te noemen.

‘Doe maar rustig, Olivia,’ mompelde ze zachtjes.

Over het verleden treuren was tijdverspilling en als er iets was waar Olivia een hekel aan had, was het tijdverspilling. De gemiddelde levensverwachting van een vrouw die in de VS was geboren in Olivia's geboortjaar was negenenzeventig jaar. Dat waren 28.835 dagen en 41.522.400 minuten. Ze had altijd een zeer aanwezige klok in haar hoofd gehad, die de dagen en minuten aftelde tot haar onvermijdelijke, zij het onbekende, datum van overlijden. Sommige mensen vonden dat wellicht morbide, maar zij vond het geruststellend. Olivia ging heel goed op structuur, en het leven had een begin, een midden en een eind, zoals alles dat zou moeten hebben.

De mentale klok had als bijkomend voordeel dat hij haar eraan herinnerde hoe kostbaar haar tijd was. Als ze niet productief, gelukkig of ontspannen was, was het verkwiste tijd.

En vanavond? Vanavond was een gigantische verspilling van haar tijd, en ze zou hem niet nog langer maken door zich voor de miljoenste keer af te vragen of er een ander einde had kunnen zijn voor Sammy en haar. Als ze haar moeder had tegengesproken, als ze niet had gelogen, als Sammy niet de dingen had gezegd die hij had gezegd...

Olivia schudde haar hoofd en stopte de gedachten aan het verleden in haar mentale ‘Niet Openen’-lade, waar ze hoorden. Om zichzelf af te leiden, pakte ze haar telefoon en tikte wat

notities voor de vergadering van maandag, tot de taxi stilhield voor haar flatgebouw.

De huur in San Francisco was nog belachelijker dan in New York – en die was al superhoog – maar ze had mazzel gehad met de studio die ze onderhuurde van een vriend van een vriend. Ze betaalde nog steeds elke maand een belachelijk bedrag voor een hok zo groot als een schoendoos, maar het kon altijd erger.

Olivia deed de deur van het slot, ze wilde heel graag onder haar warme douche staan en gaan slapen. Ze kon niet wachten – *what the fuck?*

Een zware, mufte geur drong haar neus binnen voordat haar hersenen de scène registreerden die zich voor haar neus afspeelde: de vloer van haar appartement glinsterde in een laag water van vijf centimeter hoog.

‘Dit meen je toch niet serieus?’

Haar hoge, geschrokken stem weerklonk tegen de muren en werd geabsorbeerd door de waterplassen die haar bezittingen verwoestten. Haar matras, dat ze op de grond had gelegd omdat haar bedframe nog niet was aangekomen? Zeg maar doe. Haar prachtige wollen kleedje? Onherkenbaar. De kartonnen dozen die ze nog moest uitpakken omdat ze zo druk was geweest op haar werk? Half vergaan.

Er is een noodgeval in mijn flatgebouw.

Olivia's eerdere smoes kwam in haar op en ze kon wel overgeven. Ze was niet van het bijgelovige soort, maar een klein deel van haar vroeg zich af of ze deze nachtmerrie had gemanifesteerd. Ze was maar een paar uur weggeweest. Hoe de hél was dit gebeurd?

Ze drukte haar handpalm op haar slaap en probeerde dieper adem te halen.

Het was negen uur 's avonds, ze was afgepeigerd, de helft van haar bezittingen was kapot, ze had geen idee waar ze moest beginnen om deze troep op te ruimen en ze had geen vrienden in de stad. Niemand die haar kon helpen.

Er kwam een wild geluid uit haar keel en het duurde een paar seconden voordat ze besepte dat ze lachte. Hysterisch.

Voor het eerst in haar punctueel geplande leven had Olivia Tang geen flauw idee wat ze moest doen.